

10 — Život na kocki

– Vaše uloge, molim – najavljujem spin. Ubrzavam skoro zaustavljeni cilindar i vešto ispaljujem kuglicu, ovaj put tek za trunku jače. Kao što sam slutio, sedokosi velikodušno pokriva *voisins du zero*. Zadovoljan sam, navukao sam ga prethodnim pogađanjima u taj sektor. Kolege zavide zbog te moje sposobnosti koju sam uvežbavao u dokonim časovima.

Cenim da će kroz nekoliko spinova ostati go kao pištolj, iako pred sobom imam jakog igrača koji ume da iznese ozbiljan dobitak.

Ulozi su postavljeni pa zveckanje žetona i leda u čašama zamire. Uzaludni pogledi mržnje i nipodaštavanja me nišane; odavno sam oguglao na to.

– Nema više uloga, hvala.

Preostalo vreme koristim da brojim prolaze kuglice i namestim sumnjive čipove. Petnaesti je, ako obrne još dva, promašiće *voisins*.

Konačno, nakon sedamnaestog, uz zveket pada u cilindar.

– 31, crno - najavljujem i spuštam *doli* na dobitni kvadratić, prekriven tek sa nekoliko čipova. Ne mogu da se uzdržim pa dodajem –*orfelina!*

Beše gusto, 31 skoro da graniči sa *voisinsom*. Mehanički čistim žetone oko dobitnog i guram ih čiperu. Imaće pune ruke posla, jaka je igra ovo več.

Slušam tihe psovke i pritajene uvrede dok pripremam isplate. Dobar ovo beše spin, sedokosi nije jedini koji se navukao ali je najviše izgubio, cenim jedan omanjih stan. Njihovi oprezni ulozi u pret-hodnim krugovima ispipavali su moju ruku ali u ovom sam im zadao propast. Bakšiša nema, isplate su duboko ispod uloženog. Uvek priželjkujem da neko ubode masan dobitak, pa da baci koji žeton u posudu pokraj cilindra, svima vidljivoj da namami čast. Ali ne i ovu noć. Ovu noć se upinjem da upropastim sedokosog, ostali me ne zanimaju. Veliki investitor mora da ostane švorc.

– Zar nije vreme da ovaj ode? – čujem, dok mu guram jedan broj žetona. Prezir u njegovom glasu mi ne promiče. Pitbos gleda na sat

i rukom doziva smenu. Dobrano sam svoju prekoračio, na vreme je shvatio igru pa me pustio duže, da ih oderem.

Pomažem čiperu i odlazim na predah. Potreba da po ko zna koji put pogledam članak dobija jačinu. Ofis je skoro prazan, svi su za stolovima sem koleginice što kuva kafu i nudi me šoljom. Pola tri je, umor savlađuje pa zahvalno pristajem. Vrela tečnost mi se sliva grlom i uz cigaretu, donosi spokoj trenutka.

Vadim presavijeni novinski list da pročitam ono što već napamet znam. Davno beše kada sam ga zatekao u džepu jakne, ima tome dosta godina. Nikada nisam dokučio kako se tu stvorio, zašto baš taj list i tog datuma. Sutrašnjeg.

Sve vreme sam mislio da je nečija šala. Sada ne mislim tako. Sada molim boga da Mrđa investitor ostane bez dinara, jer On koji jeste ne vrti rulet života, nego mene nađe, uprkos što sam sa verom raskrstio kao sa poderanom čarapom. To objašnjenje me drži podalje od ludila, potrebno mi je kao vazduh koji dišem.

Otvaram list i zagledam se u sliku leša na ulici, i policije oko njega.

– Izađi na blek džek. Mrđa te čeka tamo, odobreno mu je bez limita. Bez smene, deliš do kraja.

Zaokupljen člankom nisam primetio kada je Pitbos ušao.

– Mene?

– Da, tebe hoće. Dobro si ga navukao. Šta ti je trebalo ono *orfelina*?

Ne odgovaram, ustajem i krećem. Ceo kazino se sjatio oko blek džeka, nemo posmatraju kolegu što meša nove špilove. Konačno, daje Mrđi crnu da preseče. Jedini je za stolom, što nije po pravilima kuće. Najjači redovni igrač je, tako slutim, zvao gazdu koji mu je to odobrio. Njegov pogled je pogled mržnje i gneva.

– Vaš ulog, molim.

Izgovaram nesigurnim glasom. Trema, na koju sam odavno zaboravio, suši mi grlo. Ni jednom nisam delio igru bez limita. Svaki čip nosi vrednost moje plate, ali ipak ostajem sabran i čistim um. Postoje samo on, ja i karte.

Ulaže na dva boksa. Ceo stek crnih na prvi, i jedan narandžasti na drugi, da posluži žrtvovanju.

– Nema više uloga, hvala.

Krećem. Delim mu sliku i osmicu, na drugom peticu i dvojku. Sebi vučem deseticu.

Iznenadni žamor okupljenih me ne ometa, prilike su nam jednake.

– Osamnaest, kartu?

– Ne.

– Sedam, kartu? - prstom pokazujem na drugi boks.

Ne odgovara odmah. Ne bih ni ja.

– Da.

Vadim šesticu. Traži još jednu i dobija sliku. Preko dvadeset i jedan je, gubi boks. Brzo povlačim narandžasti i kupim karte. Ostaje moja desетка protiv njegove osamnaestice.

Povlačim novu i spuštam je do svoje. Još jedna šestica. Osmeh mu razblažuje zgrčeno lice. Moram da vučem na šesnaest a stanem na sedamnaest ili preko, pravila tako nalažu. Spasava me trojka, četvorka ili petica a bes mi se podiže kao plima. Na ruletu mogu da utičem na ishod, makar da pokušam a u ovoj igri su mi vezane ruke.

Uprkos pomirenju sa gubitkom, izvlačim peticu. Radost ne krijem, odižem obrve i dopuštam sebi podrugljiv smešak.

– 21!

Povlačim ulog i slušam Mrđino režanje koje otapa njegovu masku hladnoće:

– Ti si đavo, i zlo, i ne znam kojim si se silama poklonio, ali nemaš depozita koliko ja imam para. Zapamtićeš ovu noć. Gazda!

Nisam ga uočio. Retko svrati, još ređe kibicuje. Gazda prilazi stolu; lice mu odaje nespokojstvo.

– Dve stotine hiljada na oba boksa, pa da završimo ovo! - oči mu se cackle ludilom, uvučen je u vrtlog inata.

Čekam gazdin odgovor, iako ga znam. Odobreno je bez limita, ali ti evri su daleko iznad razuma.

Muk se spustio u salu kao pokrov nad umrlim.

– Može, naravno - odjekuje kao amin posle molitve. Mrđa spušta po jedan crni, da simbolizuje suludi ulog.

Delim dok me gazdin pogled žari. Ceo depozit u blagajni je u igri.

Dobija kralja i devetku a na drugi sedmicu i četvorku. Gazda se mršti a posmatrača kao da je sunce obasjalo. Bratstvo kockara se ponovo iskazuje.

Sebi vadim žandara. Ushićenje splasava.

– Daj! – pokazuje na drugi boks. Prvi mu je taman, devetnaest je dobar broj.

Vadim kartu i spuštam je. Još jedna slika. Dvadeset i jedan.

Osmeh mu se razvlači. Jake su njegove karte, jake kao gazdin ugriz sopstvene šake kojim pokazuje očaj.

– Ajde đavole, vuci sebi! – histeriju više ne prikriva.

Kao da čupam ciglu iz zida, vadim sebi kartu koja, siguran sam, zatvara kazino i ostavlja nas bez posla. A njega bez života.

Spuštam je do svoje i okrećem je. Vidno polje mi se sužava, a galama kibicera tutnji kao paljba haubičkog divizionara.

Kec.

Nasmešio bih se da mogu; karta koju sam obrnuo me ostavlja bez daha. Nekako uspevam da istisnem - blek džek.

Sedim u bašti kafića i uživam u milovanju jutarnjeg sunca. Jedva sam se oteo razdraganim kolegama koji bi da mi čestitaju i proslave veliki bonus što sam im doneo. Srčem kafu i vadim onaj list novina. Danas je taj dan. Ponovo čitam članak crne hronike u kojem opisuju pljačku i ubistvo lokalnog investitora koji je izneo veliki dobitak iz kazina, ali slova blede, nestaju a sa njima i moj strah za čoveka koji me mrzi iz dubine svoje duše, a kojem sam spasao život.